

Regnskabsvæsen og Revisionen af de foretagne Ind- og Udtællinger. Dette sidste forekommer os at være urimeligt og lidet praktisk. — Vi kunne fuldstændig slutte os til den Stilling, som Flertallet i Aar indtager, at Indtægts- og Udgiftsrevision skal følges ad, vi indrømme end yderligere, at det er rigtigt i den almindelige Statsadministration at stille den egentlige Administration og Revisionen fra hinanden, men vi holde paa, at denne Adskillelse in casu er uheldig, idet det væsentlige ved Særnbaneadministrationen ikke er, at Særnbannerne ere en Statsinstitution, men at den er Styrelsen af en omfattende merantil-industriell Bedrift, og vi paastaar endvidere, at en Henlæggelse af Revisionen under Indenrigsministerens Resjort maa medføre, at Revisionen ikke længere kan være en samtidig Revision, men at den bliver forandret til en efterfølgende Revision, aldeles som det er Tilfældet i alle andre Administrationsgrene, hvor Revisionen er udførelst. Grunden til, at dette maa være saa, er simpelthen den, at enkræftig Styrelse altid maa kræve, at ingen anden kan indblande sig i dens Ordre og Bestemmelser, hvorimod den naturligtvis maa finde sig i at staa til Ansvar for sine Handlinger saa vel lige over for Minister som lige over for den bevilgende Myndighed. I modsat Tilfælde er det faktisk Overrevisor og ikke Generaldirektøren, som bliver den styrende i alle saadanne Tilfælde, hvor de ere af forskellig Mening, men en saadan Ordning stemmer ikke med sunde Forretningsprinciper.

Man maa altsaa vælge imellem enten en efterfølgende Revision under Indenrigsministeriet eller en samtidig Revision under Generaldirektøren for Statsbanedriften. Men naar Valget maa stilles saaledes, saa er Mindretallet ikke i Tvivl om, at det sidstnævnte Alternativ bør vælges. Man maa i saa Henseende først stille sig for Dje, at den under Generaldirektøren henlagte Revision i alle Henseender er lige saa kraftig som en Revision under Indenrigsministeren, saa længe Talen er om de Generaldirektøren under-

lagte Kontorer, Forvaltningsafdelingerne og hele det underordnede Personale; ja den er endog åabenbart bedre, idet Generaldirektøren, som den i Reglen mest sagkundige, altid vil have lettest ved at afgive den klareste og mest hensigtsmæssige Resolution. Spørgsmaalet er egentlig kun brændende, naar Talent er om Revisionen som Kontrol lige over for Handlinger og Ordre, udgaaede fra Generaldirektøren selv — men herved maa erindres, at Kontrollen med, at Generaldirektøren ikke paa det økonomiske Omraade har overstredet sin Myndighed, langt lettere kan føres gennem en tilstrækkelig kyldig Regnskabsafslæggelse i Genhold til et inden for passende Grænser affattet Budget. Ligesom Indenrigsministeriet fornuftigvis altid vil holde sig å jour med, hvor vidt dets Forstrifter og Anordninger efterleves af Generaldirektøren, saaledes vil ogsaa Statsrevisionen kunne kræve tilstrækkelige Oplysninger til at overbevise sig om, hvor vidt Lovgivningen og Bevillingerne ere overholdte eller ikke.

Der foreligger ikke noget, som er Mindretallet bekendt, hvorved det kan paavises, at der har været Misligheder eller særlige Ulemper til Stede ved den hidtil bestaaende Ordning af Revisionens Stilling, ligesom man ogsaa tror at vide, at alle udenrigste Særnbaner, med hvilke Danmark staa i Forbindelse, have deres Revision ordnet paa samme Maade. Dette turde være en Rendsgæring, som vejer op mod Teorier, der snart passe og snart ikke passe, men det er tilmed åabenbart, at den samtidige Revision har forskellige væsentlige Fordele med Hensyn til Banedriftens Styrelse, som man maa give Afstald paa, naar man vælger den efterfølgende Revision under den højeste Myndighed, Ministeriet. Den samtidige Revision i Forbindelse med Baneadministrationen tillader den Bestemmelse, at ingen Udgift (undtagen saadanne enkelte, som absolut straks maa effektueres) anvises til Udbetaling, forinden dens Beløb er revideret saa vel med Hensyn til Hjemmel, som med Hensyn til